Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 815 van 30 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ**
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2024.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "*RvV-wet*").

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak
1.1. Verzoeker die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een eerste verzoek om internationale bescherming in België in op 25 januari 2017.

1.2. De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 12 juni 2018. In zijn arrest van 30 oktober 2008 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') dat verzoeker niet werd erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Verzoeker diende geen cassatieberoep in tegen het arrest van de Raad.

1.3. Na vervolgens eerst in Frankrijk en daarna in Nederland een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend werd verzoeker onder de Dublin III-Verordening naar België teruggeleid waar hij op 11 augustus 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming indiende. De commissaris-generaal verklaarde het verzoek niet-ontvankelijk op 30 juni 2021. Verzoeker tekende hiertegen beroep aan bij de

Raad. Omwille van de gewijzigde situatie in Afghanistan werd deze beslissing ingetrokken door de commissaris-generaal op 23 september 2021.

1.4. De commissaris-generaal neemt inzake het tweede verzoek om internationale bescherming op 31 maart 2022 een nieuwe beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing op 5 mei 2023. Verzoeker tekende geen cassatieberoep aan.

1.5. Verzoeker diende op 17 mei 2023 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal nam op 17 juni 2024 de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) die luidt:

"A. Feitenrelaas
U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van origine een Tadjiek te zijn en moslim te zijn. U stelt geboren te zijn op […]1971 in Kabul-stad. Uw vader was ingenieur die gewerkt heeft voor het Ministerie van Mijnen en Industrie en uw moeder was huisvrouw. U heeft uw lagere school grotendeels in de provincie Jawzjan doorlopen omdat uw vader daar toen werkzaam was. Uw middelbare school volgde u en voltooide u in Kabul-stad.
Op 4 november 1995 huwde u S. A., jullie kregen één dochter A.. U begon in 1369 (1990) te werken in de administratieve sectie van de Deh Sabz kliniek. Tot eind 1374 (begin 1996) deed u deze job en in 'mizan' 1375 (september-oktober 1996) kwamen de Taliban waardoor u naar Mazar-i Sharif vluchtte waar u ongeveer een jaar verbleef. U keerde dan terug naar Kabul voor bepaalde tijd en verliet het land in maart 1998 naar Pakistan. U vreesde de Taliban die werknemers van de Mujaheddin-overheid zocht. U bleef er drie maanden en reisde vervolgens naar Nederland waar u op 18 juni 1998 asiel aanvroeg. Bij beschikking van 29 januari 2001 werd deze aanvraag afgewezen. U kon geen aanspraak maken op bescherming op grond van artikel 1 (F). U diende hiertegen bezwaar in, hetgeen op 12 juni 2003 ongegrond werd verklaard. Twee dochters van u, S. en S., werden in Nederland geboren. Op 16 januari 2006 werd uw beroep door de rechtbank ongegrond verklaard. U heeft een herhaalde aanvraag ingediend die op 11 december 2006 werd afgewezen. Het beroep hiertegen werd op 2 januari 2007 ongegrond verklaard. Het hoger beroep hiertegen werd op 24 januari 2007 ongegrond verklaard.
Op 23 april 2007 heeft u opnieuw een herhaalde aanvraag ingediend die u op 27 april 2007 zelf heeft ingetrokken.
Op 12 maart 2011 heeft u een vierde maal een asielaanvraag ingediend in Nederland.
Na uw gedwongen terugkeer vanuit Nederland naar uw geboorteland, op 13 maart 2011, bleef u in Kabulstad wonen en werken. U kocht en verkocht tweedehandsgoederen gedurende ongeveer 4,5 jaar en het laatste anderhalf jaar baatte u er een winkel uit. U had psychologische problemen vanwege het gemis van uw familie en het gebrek aan een vast adres. Verder riep u de algemene veiligheidssituatie in en stelde u twee keer bijna omgekomen te zijn bij explosies. Bovendien had u het moeilijk om u weer aan te passen aan de islamitische cultuur na al die jaren in Nederland te hebben verbleven: zo moest u in het geniep alcohol drinken, moest u vijf keer bidden, iets op uw hoofd dragen, kon u niet in short buitenlopen, was muziek niet altijd toegelaten en u voelde zich niet vrij. U vertrok op 15 'qaus' 1395 (5 december 2016) naar Iran. Vandaar reisde u naar Turkije waarna u een boot nam naar Italië. U reisde verder via Frankrijk en diende een eerste verzoek om internationale bescherming in België in op 25 januari 2017.
Ter staving van uw eerste verzoek legde u een kopie van een paar pagina's van uw paspoort neer, uw 'taskara' (Afghaanse identiteitskaart), een vertaling van uw 'taskara', een schoolrapport, uw rijbewijs, een verklaring van uw huwelijk, een enveloppe, een kopie van de Nederlandse identiteitskaart van uw echtgenote, een kopie van haar Nederlandse paspoort, een kopie van de Nederlandse paspoorten van uw drie dochters. Na het persoonlijk onderhoud legde u nog een verklaring neer in verband met antwoorden gegeven tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud, een kopie van documenten van IND (Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst), een kleurenkopie van een attest van 'Awara Psychiatric Clinic', een kleurenkopie van een voorschrift van een Neuro Psychiatrist en een kleurenkopie van uw huwelijkscontract.
Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 12 juni 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en deze beaamde, in haar arrest van 30 oktober 2018, de motieven van het CGVS. Hiertegen diende u geen cassatieberoep in.
Van 26 november 2018 tot juli 2019 verbleef u in Frankrijk, waar op 28 november 2018 uw vingerafdrukken werden genomen. U diende er een verzoek om internationale bescherming in doch werd u in het kader van de Dublinverordening naar België teruggeleid. Op 14 oktober 2019 verliet u opnieuw België en reisde u naar Nederland, waar u ook een verzoek indiende en waar op 15 oktober 2019 uw vingerafdrukken werden genomen.
Wederom werd u in het kader van de Dublinverordening naar België teruggeleid. U kwam hier opnieuw aan op 5 juni 2020 en diende op 11 augustus 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat uw vrees nog steeds dezelfde is en haalt geen nieuwe elementen aan. U stelt verder dat het in

Afghanistan, en in Kabul in het bijzonder, onveilig is door de vele aanslagen die er plaatsvinden. Er heerst ook veel criminaliteit.
Ter staving van uw tweede verzoek legde u documenten van twee dokters neer. Op 30 juni 2021 werd uw tweede verzoek door het CGVS als niet-ontvankelijk verklaard, een beslissing waartegen u beroep aantekende. Op 23 september 2021 werd, mede in het licht van de gewijzigde situatie in uw land van herkomst, deze beslissing door het CGVS opnieuw ingetrokken. Op 31 maart 2022 verklaart het CGVS uw tweede verzoek opnieuw nietontvankelijk, een beslissing waartegen u op 12 april 2022 beroep aantekende dat vervolgens door de RvV op 5 mei 2023 per arrest werd verworpen. U tekende geen beroep aan tegen het arrest van de RvV.
U dient twaalf dagen later en dit zonder het Belgisch grondgebied te hebben verlaten een derde verzoek om internationale bescherming in, waarin u volhardt in uw eerder uiteengezette problemen, namelijk dat u vreest vervolgd te worden omwille van uw werk in een kliniek tijdens het eerste talibanregime. U herhaalt eveneens dat u tweemaal aan een zelfmoordaanslag bent ontsnapt in Kabul, alsook dat u volledig geïntegreerd bent in België en Nederlands spreekt waardoor de taliban u als ongelovige zal beschouwen.
Ter staving van onderhavig verzoek legt u een begeleidende brief van uw advocaat neer, alsook een afdruk van uw medisch dossier van Fedasil.
B. Motivering
Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.
Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Alhoewel niet betwist wordt dat u aan diabetes lijdt, alsook dat u psychologische problemen zou ondervinden (map documenten – document 1 & 3), herhaalt het CGVS dat deze vaststellingen u an sich niet verhinderen op normale en volwaardige wijze deel te nemen aan en/of een asielprocedure te doorlopen.
Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.
Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.
In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.
In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS op 12 juni 2018 uw eerste verzoek heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming. U haalde diverse vluchtmotieven aan, zo verklaarde u psychologische problemen te ondervinden vanwege het gemis van uw familie en het gebrek aan een vast adres te Kabul. Verder riep u de algemene veiligheidssituatie in en verklaarde u twee keer bijna omgekomen te zijn bij explosies.
U had het daarenboven ook moeilijk u weer aan te passen aan de islamitische cultuur in Afghanistan na een jarenlang verblijf in Nederland. Het CGVS kwam tot de conclusie dat deze motieven geen internationaal beschermingsstatuut rechtvaardigden. Wat betreft uw verklaring als zou u twee keer bijna zijn omgekomen bij een explosie, toonde u hiermee niet aan persoonlijk geviseerd te worden en werd opgemerkt dat de algemene onveiligheidssituatie niet onder de Geneefse Vluchtelingenconventie ressorteert. Hetzelfde ging op voor uw verklaring als zou u in Afghanistan uw familie hebben gemist. Ook dit element hield geenszins een verband met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Dat u zich niet zou kunnen aanpassen aan het leven in de islamitische cultuur bleek ook zeer relatief te zijn en u maakte geenszins aannemelijk dat u hierdoor een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade liep. U legde een attest neer van een psychiatrische kliniek in Kabul om uw depressieve stoornis en fobie te bewijzen, doch vormde dit geenszins een bewijs van de door u aangehaalde vluchtmotieven en vervolgingsfeiten en wees het CGVS erop dat u zich tot de daartoe geëigende procedure moest richten indien u op grond van medische problemen een verblijfsstatus wou verkrijgen. Tot slot wees het CGVS op de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde bij het CGVS en de IND (Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst) in verband met uw paspoort en uw familiesamenstelling, waardoor uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate werd ondermijnd. Er werd tevens op gewezen dat u in Nederland geen aanspraak maakte op bescherming op basis van art. 1F van de Conventie van Genève, waar u eveneens kritiek op uitte. Deze beslissing en motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Het arrest van de RvV geniet aldus kracht van gewijsde. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd op 31 maart 2022 niet-ontvankelijk verklaard, daar u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. U verwees immers louter naar uw eerder

uiteengezette asielmotieven, noch maakte u aannemelijk dat de machtsovername door de taliban een impact had op uw nood aan internationale bescherming.
Op 5 mei 2023 bevestigde de RvV de beslissing en motieven van het CGVS en verwierp zij uw beroep. U tekende geen beroep aan tegen de beslissing van de RvV en bijgevolg staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.
Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U verwijst in onderhavig verzoek immers louter naar de motieven die reeds aanhaalde in zowel uw eerste alsook uw tweede verzoek doch haalt u geen nieuwe elementen aan (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek d.d. 17.07.2023, vraag 17). Het louter herhalen van de motieven van uw eerdere verzoeken kan bezwaarlijk worden beschouwd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming verhoogt en kan aldus niet leiden tot een andere oordeelsvorming.
De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Het medisch dossier van Fedasil dat u neerlegt ter staving van uw medische- en psychologische problemen, in casu voornamelijk een depressie/diabetes, bevestigt louter dat u medische- en/of psychologische moeilijkheden kent doch volstaat dit niet om a priori aan te nemen dat u een nood aan internationale bescherming heeft (map documenten – document 1 & 3). Het CGVS wijst er hierbij op dat de RvV tijdens de beroepsprocedure van zowel uw eerste als uw tweede verzoek om internationale bescherming vaststelde dat u "niet aannemelijk maakt dat u niet weerbaar genoeg zou zijn om in Afghanistan te kunnen omgaan met de bestaande moeilijkheden waarmee u geconfronteerd zou worden". De RvV stelde ook het volgende: ''uit het geheel van deze documenten blijkt dat verzoeker lijdt aan diabetes, alsook werd door een psycholoog neergeschreven dat verzoeker lijdt aan symptomen die overeenstemmen met PTSS. De Raad merkt op dat verzoekers medisch-psychologische problematiek al voorlag ten tijde van de bestreden beslissing en er terecht werd geoordeeld dat deze elementen niet doen besluiten dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees tot vervolging speelt. Verzoeker laat ook na om concrete duiding te geven hoe de voormelde problematiek zou kunnen leiden tot vervolging'' (RvV, Arrest 211 806 d.d. 30.10.2018, p.7 ; RvV, Arrest 288 521 d.d. 05.05.2023, p.11).
Het medisch dossier dat u heden voorlegt, en dat bovendien eveneens de periode en documenten/attesten omvat die reeds werden meegenomen in de eerdere beoordelingen door zowel het CGVS als de RvV (tot mei 2023), bevat geen indicatie dat de laatste beoordeling van de RvV niet langer actueel is. Het medisch dossier toont louter aan dat u (tot mid 2023) werd opgevolgd en behandeld voor uw medische- en psychologische problematiek(en), doch zijn er geen indicaties voorhanden dat deze problematiek zodanig ernstig is dat u een risico op vervolging loopt.
Het CGVS herneemt en herhaalt evenwel dat mocht u van mening zijn dat uw medisch-psychische problemen een element is dat mogelijks kan leiden tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status, u zich hiervoor tot de geëigende procedure dient te wenden, in casu een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de Minister of haar gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een procedure waarvoor het CGVS geenszins bevoegd is doch wel de Dienst Vreemdelingenzaken.
Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.
Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.
Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024) in rekening genomen.
In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen:
(i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
(ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
(iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
(iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
(v) het aantal burgerslachtoffers;
(vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
(vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments (europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.
In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.
De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.
Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.
Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.
U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. In de mate dat u zou aanvoeren dat het gegeven dat u diabetes heeft en/of psychologische moeilijkheden kent een persoonlijke omstandigheid betreft die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw., dient vooreerst benadrukt te worden dat het louter aanhalen van een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit risico reëel is. Dit risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en u dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. Het CGVS benadrukt hierbij dat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming ligt. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijk omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale" zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie rechtvaardigen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar of het opsommen van persoonlijke omstandigheden. U dient eveneens het bewijs te leveren dat u specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld (Arrest Algemene Vergadering RvV van 20 november 2017, nr. 195 228, pag. 26, overweging 8.3.1.). Met andere woorden, u dient aan te tonen dat de persoonlijk omstandigheden die u aanwijst van dien aard zijn dat deze tot gevolg hebben dat u een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. U toont echter geenszins aan dat het gegeven dat u diabetes en/of een depressie heeft een persoonlijke omstandigheid betreft waardoor u in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.
U laat aldus na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.
Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.
Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).
Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).
Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).
Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.
Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen.
UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekerheid.
Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(…) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging

die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.
Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).
Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.
Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif_de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt.
Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan.
Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.
U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.
Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.
Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.
De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.
Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, …) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.
Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten.
Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.
De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.
De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.
Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen.
De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.
Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.
Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.
Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.
Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestersing die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.
Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.
Daar waar eventueel kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België (en in Nederland) kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.
Uw verklaring dat u 'volledig geïntegreerd' bent in België en Nederlands spreekt (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek d.d. 17.07.2023, vraag 17) betreft bovendien een louter blote bewering. U legt geen enkel stavingstuk hieromtrent voor. Het CGVS stelt evenwel vast dat, alhoewel u stelt dat u Nederlands spreekt, er uit het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u toch beroep doet op een tolk Dari.
Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.
Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.
Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.
Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.
Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.
Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).
Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging
De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.
Artikel 2.50 van de Wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt: *"Aanwezigheid ter terechtzitting. Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep"*. Deze bepaling is in identieke bewoordingen opgesteld als het oude artikel 39/59 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet').

Artikel 2.50 van de Wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (zie inzake oud artikel 39/59 § 2 van de Vreemdelingenwet RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Verzoekschrift

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt een theoretische uiteenzetting over het toepassingsgebied van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en past dit vervolgens toe op zijn eigen situatie. Verzoeker bevindt zich in België waar hij zijn eerste aanvraag tot asiel heeft ingediend in januari 2017 en hij vreest vervolgd te worden omwille van problemen met de taliban. Hij verwijst hiervoor naar zijn reeds afgelegde verklaringen. Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat de lokale autoriteiten zelf de vervolger zijn.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering *juncto* een schending van het gelijkheidsbeginsel *juncto* een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoog dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om met volgende elementen rekening te houden: het feit dat verzoeker sinds 1998 in Europa woont, behalve een kort verblijf van 4,5 jaar in Kaboel in 2011; het feit dat het kerngezin van verzoeker in Nederland woont en zij de Nederlandse nationaliteit hebben; zijn medische toestand; het feit dat hij geen praktiserend moslim is en het feit dat hij in totaal reeds 21 jaar in Europa woont. Verzoeker verwijst in het kader hiervan naar voorgaande rechtspraak van de Raad. Verzoeker haalt verder aan dat hij ziek is, zowel fysiek als psychisch. De commissaris-generaal heeft niet stilgestaan bij hoe de taliban verzoeker zal behandelen, wetende dat zijn echtgenote en dochters in Nederland wonen en dat hij alleen teruggekeerd is naar Afghanistan, wetende dat hij geen praktiserend moslim is. Verzoeker meent dan ook dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden door de taliban. Hij verwijst opnieuw naar voorgaande rechtspraak van de Raad en verschillende rapporten om zijn verzoek te steunen.
Ten slotte stelt verzoeker dat er in zijn geval ook sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* een schending van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat hij voldoende persoonlijke omstandigheden aannemelijk gemaakt heeft om in aanmerking te komen.

3.3. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.4. Verzoeker voegt volgende documenten toe aan het verzoekschrift:
1. Bestreden beslissing;
2. Een kopie van het medisch dossier;
3. Attest pro deo.

4. Pleitnota's
4.1. De commissaris-generaal legt een pleitnota neer van 26 augustus 2026 waarin een actuele beoordeling wordt gemaakt overeenkomstig artikel 15, b) en c) van de Verordening (EU) 2024/1347 en risico bij terugkeer op basis van verblijf in het Westen. De nota bevat volgende bijlage:

1. EUAA COI Query “”*Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022 (internetlink);
2. EUAA “*Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022 (internetlink);
3. EASO “*Afghanistan Country Focus”* van januari 2022 (internetlink);
4. EUAA “*Afghanistan – Country Focus”* van december 2023 (internetlink);
5. EUAA “*Country Guidance: Afghanistan”* van juni 2026 (internetlink);
6. EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022 (internetlink);
7. EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020 (internetlink);
8. EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022 (internetlink);
9. UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van juni 2023 (internetlink);
10. COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023 (internetlink);
11. EUAA *COI “Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 2 februari 2024 (internetlink);
12. EUAA “*Afghanistan – Country Focus”* van november 2024 (internetlink);
13. EUAA “*Afghanistan – Country Focus”* van januari 2026 (internetlink);
14. EUAA COI “*Query Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 27 maart 2026 (internetlink).

4.2. Verzoeker legt een pleitnota neer van 1 september 2026 waarin wordt gesteld dat verzoeker nog steeds onder behandeling is en tijdelijk in noodopvang verblijft en waarin wordt verwezen naar twee arresten van de Raad waarin Afghaanse verzoekers erkend worden als vluchteling. Aan de pleitnota wordt volgende inventaris toegevoegd:
-medische stukken;
-bewijs van opvang (noodopvang).

5. Beoordeling
5.1. De bestreden beslissing is genomen op grond van oud artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 62 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie-en asielpact van de Europese Unie wijzigde deze bepaling als volgt:
“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.
Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 2.60 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Krachtens artikel 79, lid 3 van Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU (hierna Asielprocedureverordening) vallen de voor 12 juni 2026 ingediende verzoeken om internationale bescherming onder Richtlijn 2013/32/EU. Het huidige verzoek om internationale bescherming werd ingediend op 17 mei 2023 zodat de bepalingen van deze richtlijn, zoals omgezet in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet) van toepassing zijn.
De bepalingen van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna Verordening (EU) 2024/1347) zijn krachtens artikel 42 van deze verordening van toepassing met ingang van 1 juli 2026.

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen naar voren gekomen zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347.

In zijn arrest *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, in een behandeling in twee stappen voorziet van volgende verzoeken, waarbij in een eerste stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in een tweede stap die ontvankelijke verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat op zijn beurt een eerste fase of voorafgaand onderzoek *"om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de vraag of hij krachtens de Kwalificatierichtlijn in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet"* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 36). Slechts indien dit daadwerkelijk het geval is wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn *"teneinde na te gaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet"* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 37).
Bij de uitlegging van de desbetreffende bepalingen van de Asielprocedurerichtlijn heeft het Hof uitdrukkelijk gewezen op overweging 36 van deze richtlijn waaruit bleek dat de procedure voor toetsing van de ontvankelijkheid van een volgend verzoek tot doel had de lidstaten in staat te stellen om elk volgend verzoek dat werd ingediend zonder nieuwe elementen of bevindingen als niet-ontvankelijk af te wijzen teneinde het beginsel van het gezag van gewijsde van een eerdere beslissing te eerbiedigen. Het onderzoek van een volgend verzoek dient volgens het Hof dan ook beperkt te blijven tot *"de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd"* (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 50). De uitlegging die zou inhouden dat elk volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden op de enkele grond dat het is gebaseerd op elementen of bevindingen die de verzoeker ter ondersteuning van zijn vorig verzoek had kunnen voorleggen, zou volgens het Hof verder gaan dan noodzakelijk is om de eerbieding van het beginsel van het gezag van gewijsde te waarborgen en zou afbreuk doen aan een behoorlijk en volledig onderzoek van de situatie van verzoeker (HvJ, C-18/20, 9 september 2021, punten 43 en 44).
Voorts oordeelde het Hof dat elk document dat door de verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming overgelegd wordt moet worden beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening moet worden gehouden en dat het feit dat een document niet kan worden geauthenticeerd als zodanig niet kan rechtvaardigen dat een dergelijk document wordt uitgesloten van de behandeling van het verzoek waartoe de beslissingsautoriteit dient over te gaan overeenkomstig artikel 31 van richtlijn 2013/32. (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 44).
Tot slot heeft het Hof van Justitie met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase geoordeeld dat: *"62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staaft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet."* (HvJ 10 juni 2021, C- 921/19, pt. 62).

5.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekers eerste en tweede verzoek om internationale bescherming ingediend werden in België voor de machtsovername door de taliban op 15 augustus 2021 en dat om die reden de onontvankelijkheidsbeslissing genomen op 30 juni 2021 door de commissaris-generaal werd ingetrokken en dat een nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen op 31 maart 2022. Hierin werd geoordeeld dat verzoeker geen nieuwe elementen had voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking kwam. Daarbij werd overwogen dat de commissaris-generaal in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van oordeel was dat de toen aangehaalde motieven, met name zijn psychologische problemen vanwege het gemis van zijn familie, het gebrek aan een vast adres te Kabul, de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, zijn verklaring dat hij twee keer bijna omgekomen was bij explosies en het feit dat hij moeilijkheden had om zich weer aan te passen aan de islamitische cultuur in Afghanistan na een jarenlang verblijf in Nederland, geen internationaal beschermingsstatuut rechtvaardigden. In deze beslissing werd vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek louter verwees naar de motieven aangehaald in het kader van zijn eerste verzoek maar geen nieuwe elementen aanhaalde. Verder wordt in de beslissing overwogen dat verzoeker evenmin elementen aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de Taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming en dat het CGVS er bijgevolg redelijkerwijze van kan uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact

heeft op zijn persoonlijke situatie. De Raad bevestigde deze beoordeling door de commissaris-generaal in zijn arrest van 5 mei 2023 en oordeelde dat verzoeker in het kader van zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

5.3. In het kader van zijn huidige, derde verzoek om internationale bescherming verklaart verzoeker dat hij Afghanistan verliet in 1998, dat hij alle nodige documenten heeft gegeven tijdens zijn interviews en dat dit aantoont dat zijn leven er niet veilig was door de taliban. Volgens zijn verklaringen werd hij gadegeslagen door de provinciegouverneur van Kabul tijdens het eerste regime van de taliban en dat deze risico's nog steeds bestaan omdat deze persoon nu minister van informatie en cultuur is. Hij licht verder met betrekking tot de actualiteit van zijn problemen toe dat hij in het verleden op de dodenlijst stond van deze persoon en dat deze nog steeds bestaat. Op de vraag of er nog andere redenen of motieven zijn waarom hij vandaag asiel aanvraagt, verklaart verzoeker dat hij volledig geïntegreerd is in België, Nederlands spreekt en daardoor de taliban hem beschouwt als een ongelovige. Verder verklaart verzoeker dat hij zal gedood worden door de taliban na terugkeer omwille van zijn job in Afghanistan als administratief medewerker in het gezondheidscentrum van Dez Sabz en bij de district administratie in het district huis als klerk (Verklaring volgend verzoek, vragen 17 en 20). Verzoeker legt bij de indiening van zijn huidig volgend verzoek ook een brief neer van zijn advocaat en medische verslagen, afspraken, voorschriften en een volledig medisch rapport.
In de brief van verzoekers advocaat, die werd neergelegd bij de indiening van het huidig volgend verzoek, wordt gesteld dat hij zich de normen en waarden van Europa heeft eigen gemaakt en dat deze integratie ervoor heeft gezorgd dat hij *"geen geloof meer hecht"* aan de islam, dat hij totaal tegen de taliban is en dat de taliban in de ogen van verzoeker geen moslims zijn.
Verzoeker is aanwezig ter terechtzitting, vergezeld van zijn Nederlandse echtgenote en twee Nederlandse dochters. Hij benadrukt ter terechtzitting dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal beschouwd worden door de taliban als een ongelovige omdat hij tussen 1998 en 2011 en 2016 en nu in Nederland en België heeft verbleven. Hij verklaart verder dat hij vroeger moslim was maar nu niet meer en dat de visie van de taliban op de rol van vrouwen in de samenleving verwerpelijk is.
Verzoeker stelt dat vrouwen dezelfde rechten als mannen moeten hebben en dat dit in het huidige Afghanistan niet mogelijk is. Hij stelt verder dat zijn psychologische problemen de situatie voor hem in België zwaar maken en dat hij zich in geval van terugkeer naar Afghanistan niet meer zal kunnen aanpassen aan de islamitische cultuur omdat hier vrijheid bestaat.

Verzoeker beroept zich in het kader van zijn huidig volgend verzoek niet alleen op het feit dat hij verwesterd is maar ook dat hij niet langer een moslim is en tegen de taliban is. Hij wijst er ook op dat hij in totaal 21 jaar lang in Europa heeft verbleven, dat hij een echtgenote en kinderen heeft met de Nederlandse nationaliteit en betoogt dat hij om al die redenen als een ongelovige zal worden beschouwd.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de taliban hun beleid op een ultraconservatieve interpretatie van de soennitische islam baseren, in het bijzonder de Hanafi-rechtsschool en het deobandisme. Na de machtsovername schaften zij de grondwet van 2004 af en verklaarden zij de sharia tot het toepasselijke rechtssysteem. De *de facto*-autoriteiten beschouwen het als hun fundamentele taak om de bevolking te laten leven overeenkomstig hun interpretatie van de religieuze wetgeving. Daartoe werden talrijke decreten, instructies, richtlijnen en wetten uitgevaardigd die betrekking hebben op vrijwel alle aspecten van het dagelijkse leven maar waarvan de juridische status niet steeds duidelijk is. Deze regels hebben onder meer betrekking op gedrag en uiterlijk, kledingvoorschriften, religieuze praktijken, relaties tussen mannen en vrouwen, onderwijs, media en culturele activiteiten. De rechten van vrouwen en meisjes zijn daarbij bijzonder sterk beperkt. Het juridische kader wordt gekenmerkt door een grote mate van onzekerheid. Hierdoor kunnen individuele handhavers en lokale autoriteiten regels verschillend interpreteren en toepassen. Tegelijkertijd blijkt uit de landeninformatie een algemene tendens naar een meer uniforme en strengere handhaving in het hele land, hoewel regionale verschillen blijven bestaan.

Een belangrijke ontwikkeling vormt de publicatie van de zogenaamde moraliteitswet van 31 juli 2024. Deze wet bundelt en formaliseert een groot aantal regels die reeds sinds de machtsovername bestonden. Zij bevat voorschriften inzake gendersegregatie, kleding, het bedekken van het lichaam en gezicht van vrouwen, baard- en haarvoorschriften voor mannen, religieuze verplichtingen en omgangsvormen. Daarnaast worden onder meer het niet deelnemen aan verplichte gebeden, vriendschap met of het imiteren van niet-moslims, muziek en bepaalde andere gedragingen verboden. De codificatie van deze regels wordt door sommige bronnen beschouwd als een aanwijzing dat zij strikter en repressiever zullen worden toegepast. De regels dragen bovendien bij tot de verdere institutionalisering van genderapartheid.

In 2026 werd daarnaast een nieuw Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken uitgevaardigd. Volgens de aangehaalde informatie bevat dit wetboek bepalingen die in strijd lijken te zijn met internationale

mensenrechtennormen. Het zou onder meer discriminatie op grond van sociale status mogelijk maken waardoor er sprake is van klassenjustitie, het recht op een eerlijk proces beperken, lijfstraffen uitbreiden en de onderdrukking van andersdenkenden, minderheden en vrouwen faciliteren. Het wetboek bevat bovendien bepalingen die kritiek op de islamitische voorschriften en de talibanleiders strafbaar stellen. Ook worden bepaalde vormen van afwijkend religieus denken of gedrag als bijzonder ernstig beschouwd. De beschikbare informatie over de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van dit nieuwe wetboek is evenwel nog beperkt.

Blasfemie en afvalligheid worden in dit kader bijzonder zwaar aangerekend. Personen die kritiek leveren op de islamitische voorschriften of worden beschouwd als personen die overtuigingen verdedigen die strijdig zijn met de islam, kunnen volgens de beschreven regelgeving zware straffen riskeren. De landeninformatie vermeldt bovendien dat personen die de islam hebben verlaten of van de dominante religieuze normen afwijken, zich doorgaans niet publiekelijk uitspreken, waardoor het aantal geregistreerde incidenten beperkt blijft.

Wat Afghanen betreft die het land hebben verlaten, blijkt een ambivalente houding binnen de taliban en de Afghaanse samenleving. Personen die om economische redenen in het buitenland verbleven, kunnen anders worden bekeken dan voormalige leden van de overheid, activisten, journalisten, intellectuelen of andere personen die als onderdeel van de vroegere elite worden beschouwd. Vooral in bepaalde rurale en conservatieve gebieden bestaat volgens de bronnen argwaan tegenover personen die naar Europa of de Verenigde Staten zijn gegaan.

Tegelijkertijd hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen in het buitenland opgeroepen om terug te keren. Miljoenen Afghanen zijn de voorbije jaren vanuit onder meer Iran en Pakistan naar Afghanistan teruggekeerd. Veel van deze personen ondervinden bij hun terugkeer vooral problemen met herintegratie, gebrek aan financiële middelen en het ontbreken van een sociaal netwerk. Terugkeerders kunnen als buitenlanders worden beschouwd wegens hun accent, kleding of gedrag, en kunnen zich genoodzaakt zien zich aan de nieuwe regels en normen aan te passen om stigmatisering te vermijden.

De informatie over personen die vanuit westerse landen zijn teruggekeerd, blijft daarentegen beperkt en grotendeels anekdotisch. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat terugkeerders uit Europa systematisch worden gearresteerd of mishandeld uitsluitend omdat zij uit een westers land terugkeren. Bij aankomst kunnen personen uit westerse landen soms meer vragen krijgen, maar systematische ondervragingen of arrestaties blijken niet te zijn vastgesteld. Wel kunnen personen met een specifiek risicoprofiel, zoals voormalige veiligheidsmedewerkers, personen met banden met verzetsgroepen of andere personen die reeds door de taliban worden geviseerd, bijzondere risico's lopen.

Het SEM-rapport concludeert dat er geen bewijs bestaat van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders uitsluitend wegens hun terugkeer. De meeste bronnen zijn het erover eens dat terugkeerders over het algemeen niet specifiek worden vervolgd omdat zij terugkeerders zijn. Niettemin kunnen individuele personen worden vervolgd of mishandeld wanneer zij tot een specifiek risicoprofiel behoren. Bovendien kunnen lokale gemeenschappen en leiders op dorpsniveau vaak snel op de hoogte raken van de terugkeer van een persoon, waardoor de mogelijkheden voor anonimiteit beperkt kunnen zijn.

De landeninformatie erkent dat personen die als "*verwesterd*" of als beïnvloed door westerse waarden worden beschouwd, in bepaalde omstandigheden door de taliban, familieleden of buren als verraders of ongelovigen kunnen worden gezien. Personen met een westerse opleiding, personen met een afwijkende levensstijl, middenveldactivisten of personen uit stedelijke milieus kunnen in het bijzonder met argwaan worden bekeken.

Ook terugkeerders uit Europa kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering. Roddels over vermeende westerse invloeden kunnen zich snel verspreiden en terugkeerders kunnen ervan worden verdacht niet meer te bidden, zich te hebben bekeerd, alcohol te hebben gedronken of andere verboden handelingen te hebben gesteld. Kleine beschuldigingen kunnen volgens de bronnen soms tot conflicten leiden. Stigmatisering, discriminatie of sociale uitsluiting vormen echter niet automatisch vervolging of ernstige schade. De ernst, het systematische karakter en een eventuele cumulatie met andere risicofactoren moeten steeds worden onderzocht.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende twee risicoprofielen worden aangeduid:

1) Personen die worden geacht worden godslastering (blasfemie) en/of afvalligheid (apostasie) te hebben gepleegd
Dit profiel omvat personen die de religieuze overtuiging of beginselen van de islam hebben verlaten of afgezworen, dan wel geacht worden dit te hebben gedaan (afvalligheid), evenals personen die geacht worden

zich godslasterlijk te hebben uitgelaten over God of heilige zaken (blasfemie). Het omvat personen die zich tot een ander geloof hebben bekeerd (bijvoorbeeld bekeerlingen tot het christendom), evenals personen die niet geloven in of geen geloof hebben in het bestaan van God (atheïsten).
Voor personen die geacht worden blasfemie en/of afvalligheid te hebben gepleegd, met inbegrip van bekeerlingen en atheïsten, kan in het algemeen worden aangenomen dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, aangezien deze personen worden beschouwd als tegenstanders van de religieuze ideologie van de taliban en daarom door de *de-facto*autoriteiten worden geviseerd.
Dit profiel moet worden samengelezen met het tweede risicoprofiel.

2) Personen die worden geacht religieuze, morele en/of maatschappelijke normen te hebben overschreden/overtreden

Dit profiel heeft betrekking op personen van wie de handelingen, gedragingen of praktijken worden beschouwd als een overtreding/overschrijding van religieuze, morele en/of maatschappelijke normen, ongeacht of de vermeende overtreding/overschrijding van deze normen zich in Afghanistan of in het buitenland heeft voorgedaan. Van een dergelijke vermeende overtreding/overschrijding kan ook sprake zijn wanneer personen worden beschouwd als beïnvloed door buitenlandse waarden, bijvoorbeeld vanwege hun activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen, die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden beschouwd. Dit kan ook personen omvatten die naar Afghanistan terugkeren nadat zij in westerse landen hebben gewoond. Welke praktijken als een overtreding/overschrijding van deze normen worden beschouwd, is afhankelijk van verschillende factoren, zoals de lokale context, de betrokken actoren en hun interpretatie van deze normen.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"*, juni 2026, p. 41-46).

Gelet op de huidige context in Afghanistan dient grote voorzichtigheid aan de dag te worden gelegd bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Afghanen.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker in het kader van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming louter verwijst naar de motieven die hij reeds aanhaalde in zijn eerste en tweede verzoek maar geen nieuwe elementen aanhaalt, dient te worden vastgesteld dat in de brief van zijn advocaat neergelegd bij de indiening van zijn volgend verzoek wordt gesteld dat hij *"geen geloof meer hecht aan de islam"* en dat hij *"totaal tegen de taliban [is]"* en *"de taliban zijn geen moslims in de ogen van mijn cliënt"*. In het verzoekschrift dat dateert van 22 juni 2024 wordt gesteld dat verzoeker niet meer praktiserend is en ter terechtzitting verklaart verzoeker opnieuw dat hij vroeger een moslim was maar nu niet meer. Uit de verklaring volgend verzoek kan niet blijken dat verzoeker verder vragen werden gesteld over de inhoud van de brief van zijn advocaat die hij neerlegde bij de indiening van zijn huidig volgend verzoek. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker niet werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud door de commissaris-generaal en in de bestreden beslissing wordt evenmin ingegaan op de inhoud van de brief van zijn advocaat.
De Raad stelt vast dat over de stelling in de brief van de advocaat dat hij niet meer gelooft in de islam in het geheel niet wordt gemotiveerd en evenmin inzake het feit dat hij de taliban niet als moslims beschouwt. Voorts verklaart verzoeker ook tijdens de terechtzitting van de Raad dat hij geen moslim meer is. Dat hij niet langer gelovig zou zijn heeft verzoeker niet eerder verklaard. Indien geloofwaardig kan niet betwist worden dat dit in de huidige context in Afghanistan een nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De maatschappelijke en religieuze context in Afghanistan heeft in de voorbije twee jaar en na het arrest van de Raad van 15 mei 2023 inzake verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming in het bijzonder ingrijpende wijzigingen ondergaan, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie zoals hierboven besproken. De Raad wijst er in dit verband ook op dat het begrip 'godsdienst' met name theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen omvat, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (artikel 10, lid 1, b) Verordening (EU) 2024/1347). Het begrip 'politieke overtuiging' houdt met name in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze gedachte, mening of opvatting heeft laten leiden (artikel 10, lid 1, e) Verordening (EU) 2024/1347). Het Hof van Justitie oordeelde reeds dat beide begrippen ruim moeten worden geïnterpreteerd (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, Bahtiyar Fathi/Predsedatel

na Darzhavna agentsia za bezhantsite, 4 oktober 2018, pt. 78 en HvJ, C-280/21, Migracijos departamentas, 12 januari 2023, punten 26, 32).
Verder kan *in casu* evenmin abstractie worden gemaakt van het feit dat verzoeker ondertussen in totaal 21 jaar in Nederland en België heeft verbleven en dat hij een vrouw en twee kinderen met de Nederlandse nationaliteit heeft die in Nederland wonen, waarmee hij nog steeds in contact staat, wat ook blijkt uit hun aanwezigheid tijdens de zitting van de Raad. Er kan gelet op het gegeven dat verzoeker in totaal meer dan twee decennia in een geseculariseerde samenleving verblijft, in casu redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker minstens, in geval van terugkeer naar Afghanistan onder het huidige talibanbewind, door de taliban en de lokale gemeenschap in Afghanistan zal worden beschouwd als iemand die de religieuze, morele en/of sociale normen in het buitenland overschreden heeft. Het gegeven dat hij tussen 2011 en 2016 in Kaboel heeft verbleven doet hieraan geen afbreuk aangezien dit lang voor de machtsovername was en de maatschappelijke, politieke en religieuze context sindsdien uiteraard zeer ingrijpend is veranderd. Verder is niet betwist dat verzoeker Tadjziek is. Volgens de expert K. Chiovenda zijn Tadzjiekse mannen gearresteerd op basis van een blinde veronderstelling dat zij aanhangers van de verzetsbeweging NRF waren, ook in gebieden die ver van de voormalige bolwerken van de groepering liggen (EU AA *Country Focus Afghanistan* van januari 2026, p. 107).
Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat een grote mate van onvoorspelbaarheid blijft bestaan wat betreft de bestraffing van de niet-naleving van de voorschriften en restricties zoals onder meer opgenomen in de Moraliteitswet. Het is niet betwist dat verzoeker al vele jaren weg is uit Afghanistan en dat hij niet vertrouwd met de huidige gedragsregels en voorschriften in Afghanistan, wat samen genomen met zijn lange afwezigheid uit Afghanistan zijn zichtbaarheid in geval van terugkeer verhoogt.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat voor verzoeker, naast zijn mogelijke geloofsafvalligheid, een aantal risicobepalende factoren kunnen worden waargenomen die cumulatief moeten worden onderzocht in het kader van het onderzoek naar verzoekers nood aan internationale bescherming. Zoals reeds aangehaald werd verzoeker in het kader van het huidig volgend verzoek niet opnieuw gehoord door de commissaris-generaal. In de mate dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat in de beslissing van de commissaris-generaal inzake het vorige verzoek erop gewezen werd dat hij in Nederland geen aanspraak maakte op bescherming op basis van artikel 1, f van de Conventie van Genève, dient te worden vastgesteld dat hiervan geen toepassing wordt gemaakt in de bestreden beslissing en dat dit evenmin het geval was in de beslissingen genomen in het kader van de vorige beschermingsverzoeken ingediend in België. De commissaris-generaal is niet verschenen ter terechtzitting en was evenmin vertegenwoordigd en heeft haar standpunt hierover ook niet in haar pleitnota kenbaar gemaakt.

Gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting acht de Raad het aangewezen dat verzoeker wordt gehoord in een nieuw persoonlijk onderhoud.

Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat in de huidige stand van het geding er nieuwe elementen voorliggen en feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en dat bijgevolg overeenkomstig artikel 40, lid 3, van Richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde moet worden behandeld.

De Raad is van oordeel dat met toepassing van artikel 2.60, § 2, derde lid van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissing moet vernietigd worden omdat er ernstige aanwijzingen zijn dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven en de argumenten van de commissaris-generaal die niet verschijnt noch vertegenwoordigd is ter terechtzitting en geacht wordt in te stemmen, niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 juni2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken op dertig september tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. HEIRBAUT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. HEIRBAUT	K. POLLET